

Help, de robot komt er aan!

Helemaal geen nieuw onderwerp, Robots, want er wordt al lang mee gewerkt. Vooral in de industrie wordt er druk gebruik van gemaakt, zeker in de auto-industrie. DE invoering van de robots in die bedrijfstak van bestaan heeft al heel wat werknemers hun baan gekost. Een fantastische ontwikkeling met een nare bijmaak. Maar ook andere bedrijfstakken maken er druk gebruik van. Kijk eens bij de verwerking van containers in de haven, maar ook bij de pakjes van Post.nl komen nauwelijks nog mensen aan te pas. De robot verdringt langzamerhand meer en meer de mens en die krijgt dan werk te doen, waarin hij of zij ook steeds meer een robot wordt. Alles precies voorgeschreven in dat en dat tempo en in zoveel minuten. En oh wee als dat niet gehaald wordt! Dan is Leiden in last, want dan draait het computerprogramma dol en ontstaat er weer de nodige storing, waardoor de halve of bijna hele natie plast gelegd kan worden. Iedereen in rep en roer. We kunnen niet meer pinnen, de e-mail valt stil, de computers spuwen geen gegevens meer uit en politiek Den Haag staat op z'n kop. Hoe kan nu weer gebeuren en dat nog in deze tijd? Onmiddellijk worden een minister of staatssecretaris met tientallen onnodige en onnozele vragen bestookt, die ze dan nog binnen een dag moeten beantwoorden, want drie dagen later wordt er al een debat over gehouden. De betrokken bewindsman of -vrouw schrijft dan een brief aan de Kamer met de antwoorden op die vragen en daarvan de vinden de Kamerleden dat ze weer nieuwe vragen oproepen. Die worden dan ook gesteld en ingestuurd en het ambtelijk apparaat komt weer in de benen en de armen om ook die stroom, vaak overtollige en dubbele vragen te beantwoorden. Ze tikken zich de blaren op de vingers om in allerlei bestanden de antwoorden te zoeken en die dan later per vraag weer te formuleren, zodat de vragenstel(ler)er ze tot zich kan nemen en kan verwerken in haar of zijn betoog tijdens het debat, dat soms urenlang kan duren, maar het toppunt van saaiheid kan worden en vaak als een nachtkaaars uitgaat.

Maar over deze robots wil ik het helemaal niet hebben. Wel over andere robots en wel die zo langzamerhand in de gezondheids- en ouderenzorg opduiken ter vervanging van de levende wezens, die in deze sector van het maatschappelijk leven actief zijn. Het mensdom wordt ouder, de zorg voor hen wordt beter en dus verblijft het mensdom langer op deze aardbol dan vroeger het geval was. Maar dat mensdom krijgt wel allerlei kwalen, zoals moeilijk lopen, bedlegerigheid, verlammingen, dementie en wat er op dat gebied zich allemaal voordoet. En ja die mensen moeten verzorgd worden, maar wie moet dat

doen en “wie gaat dat betalen, zoete lieve Gerritje?” De zorgdienaren en -dienaressen, die vaak hun benen onder hun gat uitlopen voor een niet zo florissant salaris, worden volgens hun bazen te duur en dus worden er honderden tegelijk ontslagen. De hogere regionen in deze zorgsector bepalen echter wel dat de kwaliteit van de zorg er niet onder mag lijden, de ontslagen vooral gezocht moeten worden in de “lagere regionen” van het bediend personeel, want de managers en andere sjeffen hebben we nodig om alles in goede banen te leiden als er minder handen aan het bed actief kunnen zijn. De hotemetoot die dat moet regelen weet ook niet hoe hij dat moet aanpakken, hij heeft er immers niet voor gestudeerd en schakelt daarom, voor een niet onaanzienlijk bedrag, een organisatiebureau in en geeft dat de bovenomschreven opdracht. En de leden van het denkwerkbureau gaan aan de slag. Ze raadplegen allerlei lectuur, bezoeken websites van instellingen die deze ellende al hebben meegemaakt, raadplegen hoogleraren en statistieken en brengen vervolgens een advies uit. Dat kan dan luiden: ontsla zo en zo veel personeelsleden, bestel een tig aantal tilliften, po-stoelen en andere gemaksmaterialen en maak gebruik van robots. Er zijn robots, die gespecialiseerd zijn in het aan- en uittrekken van elastieken kousen, in het snoezelen met cliënten, het snijden van de boterhammetjes en het geven van eten, het serveren van een kopje koffie compleet met koffieleutjes of andere min of meer smakeloos gebak, het maken van een praatje met cliënten, waarbij dan wordt uitgegaan van het feit dat al deze levende wezens, “geschapen naar Gods beeld en gelijkenis”, zoals we vroeger leerden, enigszins of helemaal “van het padje af zijn.” Kortom, zorg dat er zo weinig tijd overblijft voor een gezellig praatje, spelletje kaarten, een extra wandelingetje of andere zaken, die het leven van de ouder worden mens kunnen veraangenamen. En zorg ervoor dat als ze een aanvraag voor een zorgvoorziening nodig hebben dat vooral **zelf** via de computer bij gemeente of zorgverzekeraar

aanvragen, want u hebt daar geen tijd voor. Desnoods schakelt u de kinderen maar in, ook al wonen ze 200 kilometer of meer van hun ouders vandaan en ook al hebben die het druk met hun kinderen of eigen baan.

En dan heb ik het hier alleen nog maar gehad over de zorg en de robots in een tehuis, want hoe het daarmee moet als de bedoelde kwalenlijd(st)er nog in zijn of haar eigen huisje woont, is nog niet bedacht. Als u zich daartoe geroepen voelt, kunt u zich aanmelden bij de heer van Rijn staatssecretaris op het ministerie van o.a. volksgezondheid.

Augustinus